

Summa kolmannen polven silmin

Olin vanhempieni ja perheeni kanssa mukana Erkki Lipposen kesäkuussa järjestämällä Summan reissulla. Isäni Herkon äiti Mirjam, omaa sukua Lipponen, on Summasta kotoisin. Retki oli samalla ensimmäinen vierailuni nykyisen Venäjän alueelle.

Olen tietysti kuullut tarinoita ja nähnyt kuviakin siitä, mitä kylä ja ympäröivät seudut nykyään näyttävät. Niinpä olin valmistautunut siihen, ettei siellä mitään maaseutumuseota ole.

Kun ylitimme rajan Vaalimaan kohdalla, panin merkille, että maisema muuttui heti. Pelot ja talousmetsä väistyivät, ja tietä vierusti luonnontilainen sekametsä. Ajoimme Viipurin läpi ja muutaman tunnin päästä bussi pysähtyi.

Ympärillä oli samaa sekametsää ja hiukan kumpareista niittyä. Sateli vähän.

Tässäkö se kylä oli?

Luulin, että edes joku kivi-jalka olisi jäänyt kertomaan, missä Mirjamin kotitalo sijaitsi. Minä en kuitenkaan nähnyt niityllä mitään muuta kuin tuhohtujen linnoituslaitteiden betonirautoja, jotka pistivät esiin kumpareista.

Toki paikka oli kaunis, mutta olin melkoisen yllättynyt.

Sen sijaan Erkki Lipponen näki talon, ja näki navetankin. Minusta vaikutti siltä, että hän näki paljon muutakin, mutta en minä siitä mitään tiennyt. Olen ulkomailla matkustellessani usein kertonut ihmisille, että minulla on karjalaisia sukujuuria, ja olen ylpeäkin siitä. Mut-

ta minulle luovutettu Karjala taitaa olla enemmän aate kuin se paikka rajan takana.

Moni otti maastosta mukaansa tiilenpalan muurataksseen sen uuniinsa, ja joku jopa ruusuntaimia pihalleen. Minusta ne ovat hauskoja tapoja muistaa sitä kaukaista paikkaa. Mirjamin Summa on kaukana niin kilometreissä kuin vuosissakin mitattuna, mutta ajatuksissa edelleen täällä.

Kun astuimme bussista ulos Pietarhovissa, soitti venäläinen soittokunta parin ruplan toivos- sa Porilaisten marssia. Aikamoista kohtalon ivaa heidänkin niskaansa.

Vili Lehdonvirta

